

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315206348
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1315206348.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: C.. E. E., L.. XX.XX.XXXX, J. J., E. XXXX/X, Š. M. D., v zastúpení: Legal Counsels s.r.o., AK v Bratislave, Tallerova 10, IČO: 36 364 606, proti žalovanej: G4S Secure Solutions (SK), a.s., so sídlom Bratislava, Višňová 16, IČO: 31 328 059, v zastúpení: Eversheds Sutherland, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Hodžovo nám. 1/A, Bratislava, o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k. 42Cpr/21/2015-428 zo dňa 25.04.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e** .

II. V napadnutom zamietajúcom výroku sa rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi:

úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.003,52 eur od 16.11.2010 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.12.2010 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.01.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.02.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.03.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.04.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.05.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.06.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.07.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.08.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.09.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.10.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.11.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.12.2011 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.01.2012 do zaplatenia,
úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.116,65 eur od 16.02.2012 do zaplatenia,
to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšnej zamietajúcej časti sa napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e** .

IV. Žalobkyňi sa priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

V. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

VI. O výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 47.753,27 Eur brutto do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok); žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (III. výrok); žalovaného zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava III súdny poplatok 2.865,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2/ V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na Zákonník práce v znení účinnom do 31.08.2011, konkrétne na ust. § 252g, § 79 ods. 1 písm. b, § 79 ods. 2, § 134 ods. 1, 2 a skonštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 42 Cpr 78/2010-413, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu č. k. 5CoPr 31/2016-461 zo dňa 30.08.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 31.10.2016, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni zo strany žalovanej dňa 20.10.2010 podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zák. práce je neplatné. Súd prvej inštancie ďalej skutkovo zistil, že žalobkyňa písomným podaním doručeným žalovanej 20.10.2010 oznámila, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru a jeho dôvodmi a žiadala, aby ju aj naďalej zamestnával; ďalej to, že žalobkyňa bola v evidencii uchádzačov o zamestnanie v období od 21.10.2010 do 14.05.2011; od 15.5.2011 sa zamestnala v Pivovare Topvar, a.s., kde jej vymeriavací základ na odvod poistného bol nasledovný: v mesiaci 6/2011 vo výške 2.644,21 Eur, 7/2011 vo výške 4.617,85 Eur, 8 /2011 vo výške 4.629,36 Eur, 9/2011 vo výške 4.606,94 Eur, 10/2011 vo výške 4.603,13 Eur, 11/2011 vo výške 4.661,50 Eur, 12/2011 vo výške 4.850,26 Eur, 1/2012 vo výške 4.787,37 Eur, 2/2012 vo výške 4.744,77 Eur, 3/2012 vo výške 4.607,73 Eur, 4/2012 vo výške 4.650,94 Eur, 5/2012 vo výške 4.586,22 Eur, 6/2012 vo výške 4.659,50 Eur, 7/2012 vo výške 18.688,66 Eur, 8/2012 vo výške 4.856,63 Eur, 9/2012 vo výške 4.720,32 Eur, 10/2012 vo výške 4.741,16 Eur, 11/2012 vo výške 5.173,93 Eur, 12/2012 vo výške 4.732,87 Eur, 1/2013 - 5.096,50 Eur, 2/2013 - 4.732,79 Eur, 3/2013 - 4.766,18 Eur, 4/2013 sumu 4.706,66 Eur, 5/2013 sumu 4.828,10 Eur, 6/2013 sumu 4.861,33 Eur, 7/2013 sumu 19.805,69 Eur, 8/ 2013 sumu 6.618,77 Eur, 9/2013 - 5.266,49 Eur, 10/2013 sumu 4.858,83 Eur, 11/2013 sumu 4.853,68 Eur, 12/2013 sumu 4.840,66 Eur, 1/2014 - 5.415,15 Eur, 2/2014 - 4.745,22 Eur, 3/2014 - 4.711,04 Eur, 4/2014 - 4.783,88 Eur, 5/2014 - 4.764,21 Eur, 6/2014 - 4.838,92 Eur, 7/2014 - 19.223,29 Eur, 8/2014 - 5.419,74 Eur, 9/2014 - 5.536,99 Eur, 10/2014 - 5.970,60 Eur, 11/2014 - 5.498,95 Eur, 12/2014 - 5.432,15 Eur, 1/2015 - 6.399,20 Eur, 2/2015 - 5.650,68 Eur, 3/2015 - 5.362,66 Eur, 4/2015 - 5.394,19 Eur, 5/2015 - 5.355,32 Eur, 6/2015 - 20.028,06 Eur, 7/2015 sumu 5.615,86 Eur, 8/2015 sumu 6.300,53 Eur, 9/2015 sumu 5.876,20 Eur, 10/2015 sumu 5.941,95 Eur, 11/2015 sumu 5.875,92 Eur, 12/2015 sumu 6.244,23 Eur, 1/2016 - 6.993,84 Eur, 2/2016 - 5.829,53 Eur, 3/2016 - 5.835,94 Eur, 4/2016 sumu 5.858,06 Eur, 5/2016 sumu 6.329,49 Eur, 6/2016 sumu 5.820,75 Eur, 7/2016 sumu 27.275,71 Eur, 8/2016 sumu 6.630,46 Eur, 9/2016 sumu 5.922,31 Eur, 10/2016 sumu 6.376,85 Eur, 11/2016 sumu 18.086,37 Eur, 12/2016 sumu 6.005,44 Eur.

3/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

4/ O povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok vo výške 2.865 eur súd prvej inštancie rozhodol podľa § 2 ods. 2 veta prvá, § 4 ods. 2 písm. d), § 7 ods. 11 písm. c), § 7a písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch v platnom znení.

5/ Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie obe sporové strany.

6/ Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne, tá ním napadla zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. Navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Argumentovala tým, že súd prvej inštancie nedôvodne, v rozpore s platným právom uznal žiadosť žalovanej na zníženie náhrady mzdy v rozsahu nad 12 mesiacov, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, na základe čoho dospel k takémuto rozhodnutiu, keď ním priznaný rozsah náhrady mzdy nie je ničím dokázaný, či podložený. Na jednej strane súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že sa uplatnila na trhu práce s

vyšším zárobkom ako mala u žalovanej nemôže byť hodnotená v jej neprospech, zohľadniac, že náhrada mzdy má byť pre zamestnávateľa sankcia za neplatné skončenie pracovného pomeru, avšak výrok rozsudku, v ktorom priznáva žalobkyni náhradu mzdy v rozsahu 15 mesiacov nie je v súlade s týmto právnym názorom. Po šesťročnom spore o platnosť, resp. neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru považuje žalobkyňa za spravodlivé priznať jej náhradu mzdy v plnom rozsahu, ktorým je horná hranica 36 mesiacov, zohľadniac aj správanie žalovaného a okolnosti súvisiace s neplatným právnym úkonom, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Dôvodila tiež tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pokiaľ ide o rozhodnutie, ktorým nepriznal žalobkyni úroky z omeškania z náhrady mzdy. Spochybnila správnosť názoru súdu prvej inštancie, že splatnosť náhrady mzda nastáva až rozhodnutím o nároku na náhradu mzdy a rozhodnutím o jeho výške, nakoľko náhrada mzdy je splatná za každý jeden mesiac pozadu, pričom jeho výplatu určuje pracovná zmluva alebo ust. § 129 ods. 1 Zák. práce. V prípade omeškania zamestnávateľa s vyplatením splatnej mzdy zamestnancovi sa dostáva zamestnávateľa do omeškania, čo je dôvodne sankcionované zákonnými úrokmi.

7/ Žalovaná odvolaním napadla vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti presahujúcej sumu 35.286,67 eur, t. j. sumu presahujúcu náhradu mzdy 12 mesiacov a výrok o trovách konania. Navrhla odvolaciemu súdu, aby podľa § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok zmenil tak, že prizná žalobkyni náhradu mzdy vo výške 35.286,70 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietne. Dôvodila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Argumentovala tým, že náhrada mzdy prevyšujúca 12 mesiacov je neadekvátne a neopodstatnená, nakoľko žalobkyňa dosahovala u nového zamestnávateľa v priemere takmer dvojnásobne vyšší príjem ako u žalovanej. Poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa požaduje v predmetnom konaní náhradu mzdy vo výške 269.704,12 eur, ktorá suma je pre zamestnávateľa likvidačná, čo nie je účelom inštitútu náhrady mzdy. Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o trovách konania, žalovaná namietala, že žalobkyňa nemala v konaní plný úspech, v dôsledku čoho jej nevznikol ani nárok na plnú náhradu trov konania. Žalobkyňa totiž žiadala náhradu mzdy vo výške 269.704,12 eur, ktorá suma je absolútne neadekvátne.

8/ Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že zo súdnej praxe ani odbornej literatúry nevyplýva, že by jej úspešnosť, vytrvalosť a šikovnosť pri hľadaní nového zamestnania mali byť na jej ťarchu v súvislosti s hodnotením výšky náhrady mzdy po neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Pokiaľ ide o dĺžku trvania súdneho konania, mala za to, že žalovaná sa minimálne v rovnakom rozsahu zapríčinila k neprimeranej dĺžke súdneho konania, pričom došlo k narušeniu jej právnej istoty, keďže jej nebolo do času právoplatného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru zrejmé, či sa jej pracovný pomer skončil alebo trval naďalej. Z uvedeného dôvodu má za to, že spravodlivo požaduje náhradu mzdy za obdobie trvania celého súdneho sporu (269.704,12 eur). Príklonila sa k názoru žalovanej, že náhrada mzdy má plniť satisfakčnú, sankčnú a sociálnu funkciu, dodala, že žalovaná opomína, že tzv. sankčná funkcia má penalizovať tú sporovú stranu, ktorá sa neplatného právneho úkonu dopustila. Nestačí teda objektivizovať jej dobu nezamestnanosti a poukazovať na jej následné príjmy, ale podstatnou skutočnosťou je samotný neplatný a zákonu sa priečiaci úkon žalovanej, ako aj jej následné správanie sa, keď bola „z hodiny na hodinu“ namiesto stáleho a stabilného zamestnania „vykopnutá na ulicu“. Podľa žalobkyne rovnako nesprávne žalovaná interpretuje aj ust. § 255 ods. 2 C.s.p. o náhrade trov konania, keď tvrdí, že žalobkyňa mala vo veci úspech len čiastočný. Táto úvaha neobstojí, nakoľko zásada plného úspechu je aj v prípade ak výška plnenia závisela od úvahy súdu. Uplatnenie vyššej náhrady mzdy ako je neskôr súdom priznaná neznamená z procesného hľadiska jej neúspech.

9/ Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne namietala vecnú správnosť jej odvolacej argumentácie, keď mala za to, že súd prvej inštancie bol povinný priznať jej náhradu mzdy v rozsahu 12 mesiacov, čo aj urobil. Argument, na základe ktorého žalobkyňa svoj nárok na náhradu mzdy odôvodňovala dĺžkou trvania súdneho konania považuje za absurdný. Skutočnosť, ako dlho trval súdny spor totiž svojim konaním neovplyvnila a preto táto okolnosť nemôže byť na jej ťarchu pri rozhodovaní o rozsahu náhrady mzdy. Účelom konania o náhradu mzdy má byť kompenzácia nákladov na živobytie zamestnanca v tom časovom období, počas ktorého nepracoval a nemal žiaden príjem. Výška náhrady mzdy by mala odrážať satisfakčnú, satisfakčnú ale aj sociálnu funkciu, čo vyplýva aj z Uznesenia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 497/2013-9 zo dňa 9.10.2013. Účelom konania o náhradu mzdy nie je za žiadnych okolností vytváranie podmienok pre zamestnancov, s ktorými bol neplatne skončený pracovný pomer na zabezpečenie ich budúceho životného štandardu z priznanej náhrady mzdy. V prípade priznania sumy,

ktorú žalobkyňa požaduje v predmetnom súdnom konaní, je dôvodné sa domnievať, že žalobkyňa by dokonca nemusela do budúcnosti vôbec vykonávať zárobkovú činnosť, nakoľko priznaná náhrada mzdy by jej na dlhé obdobie pokryla slušné živobytie bez nutnosti pracovať. Navyiac, žalobkyňa sa v pomerne krátkom časovom rozmedzí od skončenia pracovného pomeru zamestnala u iného zamestnávateľa, kde v tomto časovom období podľa správy od Sociálnej poisťovne dosahovala skoro dvakrát vyšší príjem. Ak sa teda žalobkyňa po 7 mesiacoch zamestnala, nemá náhrada mzdy vo výške nad 12 mesiacov nijaké faktické opodstatnenie. K odvolacej námietke žalobkyne týkajúcej sa úrokov z omeškania z náhrady mzdy žalovaná uviedla, že úroky z omeškania nevyplývajú zo zákona č. 311/2001 Z.z. a subsidiaritu všeobecných ustanovení Obč. zákonníka zakladá ustanovenie čl. 4 Zákonníka práce výslovne len k jeho prvej časti.

10/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi oboch odvolaní (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, keď na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie výsluchom žalobkyne a oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a dospel k záveru, že obom odvolaniam je možné priznať len čiastočný úspech.

11/ Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu sporových vo vzťahu k priznanému rozsahu náhrady mzdy, odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v tom smere, že výška náhrady mzdy, ktorú určil v rozsahu 15 mesiacov (plus náhrada mzdy za mesiac október 2010) v celkovej výške 47.753,27 eur brutto, je primeraná a spravodlivá. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa sa po uplynutí 7 mesiacov od neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnala z pohľadu druhu práce minimálne rovnocenne a za platovo podstatne výhodnejších podmienok ako mala pri výkone práce v zmysle pracovnej zmluvy u žalovanej. Zohľadniac, že náhrada mzdy za neplatné rozviazanie pracovného pomeru má pôsobiť voči zamestnávateľovi sankčne, nie likvidačne, výška súdom prvej inštancie určená náhrada mzdy v rozsahu 15 mesiacov podľa odvolacieho súdu plní svoje zákonné funkcie, vr. zásady primeranosti a spravodlivosti. Výška náhrady mzdy presahujúca zákonné 12 mesačné minimum v rozsahu cca. 3,5 mesiaca zohľadňuje okolnosť, že v prípade žalobkyne došlo ku skončeniu pracovného pomeru okamžite, t.j. „zo dňa na deň“, pričom tento právny úkon zamestnávateľa (žalovanej) bol následne súdom vyhodnotený ako neplatný. V tejto časti preto dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil (§ 79 ods. 1, 2 Zák. práce). Z uvedeného dôvodu podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

12/ Odvolací súd sa však stotožnil s odvolateľkou pokiaľ ide o jej námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia úrokov z omeškania z náhrady mzdy súdom prvej inštancie. Pre náhradu mzdy je stanovená mesačná splatnosť, rovnako ako u mzdy. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórnu, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške platnej pre občianskoprávne vzťahy (Barancová, H. a kol. Zákonník práce. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C.H.Beck, 2017, str. 722). V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na uznesenie NS SR zo dňa 17.12.2009 sp. zn. 1Cdo 116/2008 a naň nadväzujúcu rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, ktorým vyslovili, že povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ust. § 79 Zákonníka práce. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s právom zamestnanca požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže aktuálny Zákonník práce a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu úroku z omeškania, treba postupovať aj v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (§ 3, § 4 ako vykonávací predpis k § 517 ods. 2 Obč. zák.).

13/ Z uvedeného dôvodu odvolací súd zmenil podľa § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti tak, že priznal žalobkyňu úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a § 3 NV č. 87/1995 Z.z. vo vzťahu k súdom prvej inštancie priznanej náhrade mzdy počnúc dňom

nasledujúcim od splatnosti mzdy tak, ako je uvedené vo výrokovej vete tohto rozsudku a vo zvyšnej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý zamietajúci výrok potvrdil.

14/ Pokiaľ ide o spôsob výplaty náhrady mzdy, vrátane úrokov z omeškania (ktorých výška činí cca. sumu obdobnú ako priznaná náhrada mzdy, poznámka odvolacieho súdu), ide o príjem vyplácaný zamestnancovi brutto. Zamestnávateľ je totiž povinný z náhrady mzdy a iného príjmu (úroky z omeškania) zraziť zákonné odvody (preddavky na daň z príjmu, preddavok na zdravotné poistenie, prípadne odviesť aj poistné na sociálne poistenie).

15/ O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p. tak, že priznal podľa § 255 ods. 1 C.s.p. žalobkyni plný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania z prisúdenej náhrady mzdy, nakoľko táto závisela od úvahy súdu. Zásadu úspechu vo veci podľa § 255 C.s.p. treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (resp. znaleckého posudku). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, keďže ho nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu (resp. znaleckej činnosti). Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov odvolacieho konania, zohľadniac jeho výsledok (čiastočný úspech oboch sporových strán), odvolací súd podľa § 255 ods. 2 C.s.p. vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá na ich náhradu právo.

16/ O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17/ Odvolací súd dodáva, že z dôvodu zmeny napadnutého rozsudku a na ňu nadväzujúcu povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o trovách prvoinštančného konania nanovo (§ 396 ods. 2 C.s.p.), sa už odvolacou argumentáciou žalovanej vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania nezaoberal. Svoje úvahy o miere úspechu žalobkyne v prípade, ak rozhodnutie súdu záviselo od jeho úvahy, odvolací súd ozejmlil v odôvodnení svojho výroku o trovách konania, čím zároveň dal odpoveď aj na odvolaciu argumentáciu žalovanej.

18/ Vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalobkyni priznaná náhrada mzdy vo výške 35.286,67 eur brutto nebol napadnutý odvolaním a preto rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol v tejto vyhovujúcej časti právoplatnosť. Právoplatnosť rovnako nadobudol aj výrok o poplatkovej povinnosti žalovanej (IV. výrok).

19/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).